

פרק א – משנה א

יציאות השבת שמים שהן ארבע בפנים, ושמים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוף ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוף ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין:

פרק א – משנה ב

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנוחה, עד שיתפלל. לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה:

פרק א – משנה ג

לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישכח ויצא. ולא הלבקר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור היר. באמת אמרו, החזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. כיוצא בו, לא יאכל הנזב עם הנזבה, מפני הרגל עברה:

פרק א – משנה ד

ואלו מן ההלכות שאמרו בעלית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו. נמנו
ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום:

פרק א – משנה ה

בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד
יום. ובית הלל מתירין:

פרק א – משנה ו

בית שמאי אומרים, אין נותנין אוגין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו
מבעוד יום, ולא את הצמר ליורה, אלא כדי שיקלט העין. ובית הלל מתירין.
בית שמאי אומרים, אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו
מבעוד יום. ובית הלל מתירין:

פרק א – משנה ז

בית שמאי אומרים, אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו, אלא
כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הלל מתירין:

פרק א – משנה ח

בית שמאי אומרים, אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי, אלא כדי
שיעשו מבעוד יום. ובבבלין בית הלל מתירין עם השמש:

פרק א – משנה ט

אמר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שהיו נוהגין כלי לכן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת. ושון אלו ואלו, שטוענין קורות בית הכד ועגולי הגת:

פרק א – משנה י

אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום. אין נוהגין פת לתנור עם חשכה, ולא חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה:

פרק א – משנה יא

משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד. ובגבולין, כדי שיאחז האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין, כל שהוא:

פרק ב – משנה א

במה מדליקין ובמה אין מדליקין. אין מדליקין לא בלכש, ולא בחסן, ולא בכלף, ולא בפתילת האידן, ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים. ולא בזפת, ולא בשעווה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב. נחום המדי אומר, מדליקין בחלב מבשל. וחכמים אומרים, אחד מבשל ואחד שאינו מבשל, אין מדליקין בו:

פרק ב – משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת. וחכמים מתירין בכל השמנים, בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובנפט. רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד:

פרק ב – משנה ג

כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן. וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פתילת הבגד שקפלה ולא הבקבה, רבי אליעזר אומר, טמאה, ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר, טהורה, ומדליקין בה:

פרק ב – משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה ומלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם את הקערה שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר:

פרק ב – משנה ה

המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן, פטור. כחם על הנר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חייב. ורבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פתח:

פרק ב – משנה ו

על שלש עברות נשים מתות בשעת לידתן, על שאינן זהירות בנדה ובחלה
ובהדלקת הנר:

פרק ב – משנה ז

שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשיכה. עשרתם.
ערבתם. הדליקו את הנר. ספק חשיכה ספק אין חשיכה, אין מעשרין את הודאי,
ואין מטבילין את הכלים, ואין מדליקין את הנרות, אבל מעשרין את הדמאי,
ומערבין, וטומנין את החמין:

פרק ג – משנה א

כירה שהסיקוה בקש ובגבבא, נוהגים עליה תבשיל. בגפת ובעצים, לא יתן עד
שיגרוף, או עד שיתן את האפר. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. ובית
הלל אומרים, חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים, נוטלין אבל לא מחזירין. ובית
הלל אומרים, אף מחזירין:

פרק ג – משנה ב

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא, לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו. כפח שהסיקוהו
בקש ובגבבא, הרי זה ככירים, בגפת ובעצים, הרי הוא כתנור:

פרק ג – משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסי מתיר. ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה:

פרק ג – משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין. אמרו להן חכמים, אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה; ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה. מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת. אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממנה:

פרק ג – משנה ה

המחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו, אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו. האלפס והקדרה שהעבירן מרתחין, לא יתן לתוכן תבלין, אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי. רבי יהודה אומר, לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר:

פרק ג – משנה ו

אין נותנין כלי תחת הצר לקבל בו את השמן. ואם נותנו מבעוד יום, מתר. ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן. מטלטלין נר חדש, אבל לא ישן. רבי שמעון אומר, כל הצרות מטלטלין, חוץ מן הצר הדולק בשבת. נותנין כלי תחת הצר לקבל ניצוצות. ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה:

פרק ד – משנה א

במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת ולא בזבל, לא במלח ולא בסיד ולא בחל, בין לחים בין יבשים. לא בתבן ולא בזגים ולא במוכים ולא בעשבים בזמן שהן לחים, אבל טומנין בהן כשהן יבשין. טומנין בכסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של חרשים ובנערת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה:

פרק ד – משנה ב

טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן, בגוי צמר, ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה, נוטל את הכסוי והן נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר, קפה, מטה על צדה ונוטל, שמא יטל ואינו יכל להחזיר. וחכמים אומרים, נוטל ומחזיר. לא כסהו מבעוד יום, לא יכסנו משתחשף. כסהו ונתגלה, מתר לכסותו. ממלא את הקיתון ונותן לתחת הכר, או תחת הכסת:

פרק ה – משנה א

במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה. יוצא הגמל באפסר, ונאקה בחטם, ולבדקיס בפרמביא, וסוס בשיר, וכל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר, ומזין עליהן וטובלין במקומן:

פרק ה – משנה ב

חמור יוצא במרדעת, בזמן שהיא קשורה לו. זכרים יוצאין לבובין. רחלות יוצאות שחוזות, כבולות וכבונות. העזים יוצאות צרורות. רבי יוסי אוסר בכלן, חוץ מן הרחלין הכבונות. רבי יהודה אומר, עזים יוצאות צרורות ליבש, אבל לא לחלב:

פרק ה – משנה ג

ובמה אינה יוצאה. לא יצא גמל במטוטלת, לא עקוד ולא רגול, וכן שאר כל הבהמות. לא יקשר גמלים זה בזה וימשך. אבל מכניס חבלים לתוך ידו וימשך, ובלבד שלא יכריד:

פרק ה – משנה ד

אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו, ולא בזוג, אף על פי שהוא פקוק, ולא בסלם שפצוארו, ולא ברצועה שברגלו. ואין התרגולין יוצאין בחוטין, ולא ברצועות שברגליהם. ואין הזכרים יוצאין בעגלה שתחת האליה שלהן. ואין הרחלים יוצאות חנוניות. ואין העגל יוצא בגימון. ולא פרה בעור הקפר, ולא ברצועה שפין קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה ברצועה שפין קרניה, שלא ברצון חכמים:

פרק ו – משנה א

במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה. ולא תטבל בהן עד שתתפרם. ולא בטטפת ולא בסגבוטין בזמן שאינן תפורין. ולא בכבול לרשות הרבים. ולא בעיר של זהב, ולא בקטלא, ולא בגזמים, ולא בטבעת שאין עליה חותם, ולא במחט שאינה נקובה. ואם יצאת, אינה חייבת חטאת:

פרק ו – משנה ב

לא יצא האיש בסנדל המסמר, ולא ביחיד בזמן שאין ברגלו מכה, ולא בתפלין, ולא בקמיע בזמן שאינו מן הממחה, ולא בשריון, ולא בקסדא, ולא במגפיים. ואם יצא, אינו חייב חטאת:

פרק ו – משנה ג

לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם, ולא בכוליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון. ואם יצתה, חייבת חטאת, דברי רבי מאיר. וחכמים פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון:

פרק ו – משנה ד

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ לֹא בְּסִיף, וְלֹא בְּקִנְיָן, וְלֹא בְּתָרִיס, וְלֹא בְּאֵלָה, וְלֹא בְּרֵמָח. וְאִם יֵצֵא, חֵיב חֲטָאת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, תִּכְשִׁיטִין הֵן לוֹ. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֵינָן אֵלָּא לְגִנְאִי, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ב) וְכָתְנוּ חֲרָבוֹתָם לְאַתִּים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמָרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה. בִּירִית, טְהוֹרָה, וְיוֹצֵאִין בָּהּ בְּשַׁבָּת. כְּבָלִים, טִמְאִין, וְאֵין יוֹצֵאִין בָּהֶם בְּשַׁבָּת:

פרק ו – משנה ה

יוֹצֵאָה אִשָּׁה בְּחוּטֵי שַׁעַר, בֵּין מִשְׁלָה בֵּין מִשְׁלַח חֲבֵרְתָּהּ בֵּין מִשְׁלַח בְּהֵמָה, וּבִטְטָפָה וּבִסְנִיבּוּטִין בְּזִמְנָן שֶׁהֵן תְּפוּרִין. בְּכַבּוּל וּבִפְאָה נִכְרִית לְחֵצֵר. בְּמוֹךְ שֶׁבְּאֲזָנָהּ וּבְמוֹךְ שֶׁבְּסִנְדָּלָהּ וּבְמוֹךְ שֶׁהִתְקִינָה לְנִדְתָּהּ. בְּפִלְפֵּל וּבְגִרְגִיר מֶלֶח וּבְכָל דְּבַר שֶׁתִּתֵּן לְתוֹךְ פִּיָּהּ, וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא תִתֵּן לְכַתְחֻלָּהּ בְּשַׁבָּת. וְאִם נָפַל, לֹא תִחְזֹר. שֶׁן תּוֹתֵבֶת וְשֶׁן שֶׁל זֶהָב, רַבִּי מִתִּיר, וְחֻכָּמִים אוֹסְרִים:

פרק ו – משנה ו

יוֹצֵאָה בְּסִלְעַ שֶׁעַל הַצִּינִית. הַבְּנוֹת קִטְנוֹת יוֹצֵאוֹת בְּחוּטִין וְאַפְלוֹ בְּקִסְמִין שֶׁבְּאֲזָנֵיהֶם. עֲרֻבִיּוֹת יוֹצֵאוֹת רְעוּלוֹת, וּמִדִּיּוֹת פְּרוּפּוֹת, וְכָל אָדָם, אֵלָּא שֶׁדִּבְרוּ חֻכָּמִים בַּהֲוָה:

פרק ו – משנה ז

פוֹרְפֶּת עַל הָאֶבֶן וְעַל הָאֶגֶז וְעַל הַמִּטְבֵּעַ, וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא תִפְרֹף לְכַתְחֻלָּהּ בְּשַׁבָּת:

פרק ו – משנה ח

הקטע יוצא בקב ש'לו, דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר. ואם יש לו בית קבול כותלים, טמא. סמוכות ש'לו, טמאין מדרס, ויוצאין בהן בשבת, ונכנסין בהן בעזרה. כסא וסמוכות ש'לו, טמאין מדרס, ואין יוצאין בהן בשבת, ואין נכנסין בהן בעזרה. אנקטמין טהורין, ואין יוצאין בהן:

פרק ו – משנה ט

הבנים יוצאין בקשורים, ובני מלכים בזוגין. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהנה:

פרק ו – משנה י

יוצאין בביצת החרגול, ובשן שועל, ובמסמר מן הצלוב, משום רפואה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אף בחל אסור, משום דרכי האמורי:

פרק ז – משנה א

כלל גדול אמרו בשבת. כל השוכח עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, אינו חייב אלא חטאת אחת. היודע עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חייב על כל שבת ושבת. היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, אינו חייב אלא חטאת אחת:

פרק ז – משנה ב

אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הזורע. והחורש. והקוצר. והמעמר. הדש.
 והזורח. הבורר. הטוחן. והמרקד. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלבנו.
 והמנפצו. והצובעו. והטווה. והמסר. והעושה שני בתי גירין. והאורג שני חוטין.
 והפוצע שני חוטין. הקושר. והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת
 לתפור שתי תפירות. הצד צבי. השוחטו. והמפשיטו. המולחו, והמעבד את עורו.
 והמוחקו. והמתכו. הכותב שתי אותיות. והמוחק על מנת לכתב שתי אותיות.
 הבונה. והסותר. המכבה. והמבעיר. המכה בפטיש. המוציא מרשות לרשות.
 הרי אלו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת:

פרק ז – משנה ג

ועוד כלל אחר אמרו. כל הכשר להצניע ומצניעין כמוהו והוציאו בשבת, חייב
 עליו חטאת, וכל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו והוציאו בשבת, אינו
 חייב אלא המצניעו:

פרק ז – משנה ד

המוציא תבן, כמלא פי פרה. עצה, כמלא פי גמל. עמיר, כמלא פי טלה. עשבים, כמלא פי גדי. עלי שום ועלי בצלים, לחים, כגרוגרת, יבשים, כמלא פי גדי. ואין מצטרפין זה עם זה, מפני שלא שוו בשעוריהן. המוציא אכלים כגרוגרת, חייב, ומצטרפין זה עם זה, מפני ששוו בשעוריהן, חוץ מקלפיהן וגרעיניהן ועקציהן וסבן ומרסנן. רבי יהודה אומר, חוץ מקלפי עדשים שמתבשלות עמהן:

פרק ח – משנה א

המוציא יין, כדי מזיגת הכוס. חלב, כדי גמיעה. דבש, כדי לתן על הכתית. שמן, כדי לסוף אבר קטן. מים, כדי לשוף בהם את הקילור. ושאר כל המשקין ברביעית. וכל השופכין, ברביעית. רבי שמעון אומר, כלן ברביעית, ולא אמרו כל השעורין הללו אלא למצניעיהן:

פרק ח – משנה ב

המוציא חבל, כדי לעשות און לקפה. גמי, כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה. רבי יהודה אומר, כדי לטל ממנו מדת מנעל לקטן. גיר, כדי לכתב עליו קשר מוכסין. והמוציא קשר מוכסין, חייב. גיר מחוק, כדי לכרוך על פי צלוחית קטנה של פליטון:

פרק ח – משנה ג

עור, כדי לעשות קמע. קלה, כדי לכתב עליו פרשה קטנה שבתפלין, שהיא שמע ישראל. דין, כדי לכתב שתי אותיות. כחל, כדי לכחל עין אחת:

פרק ח – משנה ד

דבק, כדי לתן בראש הנשקשבת. זפת וגפרית, כדי לעשות נקב. שעוה, כדי לתן על פי נקב קטן. חרסית, כדי לעשות פי כור של צורפי זהב. רבי יהודה אומר, כדי לעשות פטפוט. סבין, כדי לתן על פי כור של צורפי זהב. סיד, כדי לסוד קטנה שבבנות. רבי יהודה אומר, כדי לעשות כלכול. רבי נחמיה אומר, כדי לעשות אנדיפי:

פרק ח – משנה ה

אדמה, כחותם המרצופים, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, כחותם האגרות. זבל וחל הדק, כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, כדי לזבל כרשא. חל הגס, כדי לתן על מלא כף סיד. קנה, כדי לעשות קלמוס. ואם היה עב או מרסס, כדי לבשל בו ביצה קלה שבביצים, טרופה ונתונה באלפס:

פרק ח – משנה ו

עצם, כדי לעשות תרוד. רבי יהודה אומר, כדי לעשות ממנו חף. זכוכית, כדי לגרר בו ראש הכרכר. צרור או אבן, כדי לזרק בעוף. רבי אליעזר בר יעקב אומר, כדי לזרק בבהמה:

פרק ח – משנה ז

חרס, כדי לתן בין פצים לחברו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כדי לחתות בו את האור. רבי יוסי אומר, כדי לקבל בו רביעית. אמר רבי מאיר, אף על פי שאין ראיה לדבר, זכר לדבר (ישעיה ל), ולא ימצא במכתתו חרש לחתות איש מיקוד. אמר לו רבי יוסי, מנשם ראיה, ולחשף מים מגבא (שם):

פרק ט – משנה א

אמר רבי עקיבא, מנין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא כנדה, שנאמר (ישעיה ל) תזרם כמו דוה, צא תאמר לו, מה נדה מטמאה במשא, אף עבודה זרה מטמאה במשא:

פרק ט – משנה ב

מנין לספינה שהיא טהורה, שנאמר (משלי ל) דרך אגיה בלב ים. מנין לערוגה שהיא נשאה על נשאה טפחים שזורעין בתוכה חמשה זרעונים, ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע, שנאמר (ישעיה סא) כי כארץ תוציא צמחה וכננה זרועיה תצמיח, זרעה לא נאמר, אלא זרועיה:

פרק ט – משנה ג

מִנִּין לְפֻלְטַת שְׁכֶבֶת זָרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נֶהְיָא טְמֵאָה, שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת יט) הָיוּ
 נְכוּנִים לְשִׁלְשֵׁת יָמִים. מִנִּין שְׁמַרְחִיצִין אֶת הַמִּלָּה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נֶחָל לְהִיּוֹת
 בְּשֶׁבֶת, שְׁנַאֲמַר (בראשית לד) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאָבִים. מִנִּין
 שְׁקוּשְׁרִין לָשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, שְׁנַאֲמַר (ישעיה א) אִם יִהְיוּ
 חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ:

פרק ט – משנה ד

מִנִּין לְסִיכָה נֶהְיָא כְּשֶׁתִּיהָ בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים, אָף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדָבָר, וְזָכַר
 לְדָבָר, שְׁנַאֲמַר (תהלים קט) וּתְבֹא כִמִּים בְּקִרְבּוֹ וְכִשְׁמֹן בְּעֶצְמוֹתָיו:

פרק ט – משנה ה

הַמוֹצִיא עֵצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל בֵּיצָה קְלָה. תַּבְּלִין, כְּדִי לְתַבֵּל בֵּיצָה קְלָה, וּמַצְטָרְפִין
 זֶה עִם זֶה. קָלְפִי אֲגוּזִים, קָלְפִי רְמוּנִים, אֲסֵטִיס וּפּוּאָה, כְּדִי לְצַבֵּעַ בֶּהֶן בְּגָד קָטָן
 בְּסֻבָּכָה. מִי רִגְלִים, נָתַר וּבִרְיָת, קְמוּנָא וְאַשְׁלָג, כְּדִי לְכַבֵּס בֶּהֶן בְּגָד קָטָן בְּסֻבָּכָה.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם:

פרק ט – משנה ו

פִּלְפֹּלֶת, כָּל נֶשְׁהוּא. וְעֵטְרָן, כָּל נֶשְׁהוּא. מִיָּנִי בְּשָׂמִים וּמִיָּנִי מִתְּכוּת, כָּל נֶשְׁהוּן. מֵאֲבָנֵי
הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֵפֶר הַמִּזְבֵּחַ, מְקַק סְפָרִים וּמְקַק מִטְפָּחוֹתֵיהֶם, כָּל נֶשְׁהוּא, שְׂמַצְנִיעִין
אוֹתָן לְגִנָּן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הַמוֹצֵיא מִמִּשְׁמָשִׁי עֲבוּדָת כּוֹכָבִים, כָּל נֶשְׁהוּא,
שְׁנֹאֹמֵר (דְּבָרִים יג) וְלֹא יִדְבֵּק בְּיָדָךְ מֵאוֹמָה מִן הַחֵרֶם:

פרק ט – משנה ז

הַמוֹצֵיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין, אִף עַל פִּי שְׂשִׁישׁ בֶּה מִיָּנִין הַרְבֵּה, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָא
אֶחָת. זֶרַעוֹנֵי גִנָּה, פְּחוֹת מִכְּגֻרֻגְרָת. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה. זֶרַע
קִשּׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע פּוֹל הַמָּצְרִי, שְׁנַיִם. חֲגֹב חֵי טְהוֹר, כָּל
נֶשְׁהוּא. מֵת, כְּגֻרֻגְרָת. צִפְרָת כְּרָמִים, בֵּין חֲזִיה בֵּין מֵתָה, כָּל נֶשְׁהוּא, שְׂמַצְנִיעִין
אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הַמוֹצֵיא חֲגֹב חֵי טְמֵא, כָּל נֶשְׁהוּא,
שְׂמַצְנִיעִין אוֹתוֹ לְקָטָן לְשֹׁחַק בּוֹ:

פרק י – משנה א

הַמִּצְנִיעַ לְזֶרַע וּלְדָגְמָא וּלְרִפּוּאָה, וְהוֹצִיאוֹ בְּשַׁבָּת, חַיֵּב בְּכָל נֶשְׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין
חַיֵּב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ. חֲזֹר וְהִכְנִיסוֹ, אֵינוֹ חַיֵּב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ:

פרק י – משנה ב

המוציא אכלין ונתנן על האסקפה, בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר, פטור, מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת. קפה שהיא מלאה פרות ונתנה על האסקפה החיצונה, אף על פי שרב הפרות מבחוץ, פטור, עד שיוציא את כל הקפה:

פרק י – משנה ג

המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפו, חיב, שכן משא בני קהת. כל אחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, באזנו ובשערו, ובפגדתו ופיה למטה, בין פגדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין:

פרק י – משנה ד

המתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו, חיב. באמת אמרו, האשה החוגרת בסינר בין מלפניה ובין מלאחריה חיבת, שכן ראוי להיות חוזר. רבי יהודה אומר, אף מקבלי פתקין:

פרק י – משנה ה

המוציא כפר לרשות הרבים, חייב. הוציאוהו שנים, פטורין. לא יכל אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חייבים. ורבי שמעון פוטר. המוציא אכלין פחות מכשעור בכלי, פטור אף על הכלי, ושהכלי טפלה לו. את החי במטה, פטור אף על המטה, ושהמטה טפלה לו. את המת במטה, חייב. וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה מן השארץ, חייב. ורבי שמעון פוטר:

פרק י – משנה ו

הנוטל צפרניו זו בזו, או בלשניו, וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו, וכן הגודלת, וכן הכוחלת, וכן הפוקסת, רבי אליעזר מחייב, וחכמים אוסרין משום שבות. התולש מעציץ נקוב, חייב, ושאינו נקוב, פטור. ורבי שמעון פוטר בקזה ובזה:

פרק יא – משנה א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חייב. מרשות היחיד לרשות הרבים באמצע, רבי עקיבא מחייב, וחכמים פוטרין:

פרק יא – משנה ב

פיצד. שְׁתֵּי גִזְזוּטְרֹאוֹת זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, הַמּוֹשִׁיט וְהַזּוֹרֵק מִזֶּה לָזֶה, פְּטוּר.
 הָיָה שְׁתֵּיהֶן בְּדִיּוּטָא אַחַת, הַמּוֹשִׁיט חַיִּב, וְהַזּוֹרֵק פְּטוּר, שְׁכָף הִיָּתָה עֲבוּדָת
 הָלוֹיִם, שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זֶה אַחֵר זֶה בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, מוֹשִׁיטִין הַקָּרָשִׁים מִזֶּה לָזֶה, אֲבָל
 לֹא זוֹרְקִין. חֲלִיט הַבּוֹר וְהַסֵּלַע שָׁהֵן גְּבוּהִין עֲשָׂרָה וְרַחֲבֵן אַרְבָּעָה, הַנּוֹטֵל מֵהֶן
 וְהַנּוֹתֵן עַל גִּבֵּן, חַיִּב, פָּחוֹת מִכֵּן, פְּטוּר:

פרק יא – משנה ג

הַזּוֹרֵק אַרְבַּע אַמּוֹת בַּכֶּתֶל, לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים, כְּזוֹרֵק בְּאֵוִיר, לְמַטָּה
 מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים, כְּזוֹרֵק בְּאֶרֶץ. הַזּוֹרֵק בְּאֶרֶץ אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיִּב. זֶרֶק לְתוֹךְ אַרְבַּע
 אַמּוֹת וְנִתְגַּלְגַּל חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת, פְּטוּר. חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת, וְנִתְגַּלְגַּל לְתוֹךְ
 אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיִּב:

פרק יא – משנה ד

הַזּוֹרֵק בָּיִם אַרְבַּע אַמּוֹת, פְּטוּר. אִם הָיָה רֶקֶק מֵיִם וּרְשׁוֹת הָרִבִּים מְהֻלָּכֶת בּוֹ,
 הַזּוֹרֵק לְתוֹכוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיִּב. וְכַמָּה הוּא רֶקֶק מֵיִם, פָּחוֹת מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים.
 רֶקֶק מֵיִם וּרְשׁוֹת הָרִבִּים מְהֻלָּכֶת בּוֹ, הַזּוֹרֵק בְּתוֹכוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיִּב:

פרק יא – משנה ה

הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לספינה ומן הספינה לים, ומן הספינה לחברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטלין מזו לזו:

פרק יא – משנה ו

הזורק ונזכר לאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבהמה, ונזכר עד שלא נעשה חבורה, פטור. זה הכלל, כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה, פטורין, עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב – משנה א

הבונה, כמה יבנה ויהא חייב, הבונה כל שהוא, והמסתת, והמכה בפטיש ובמעצד, הקורח כל שהוא, חייב. זה הכלל, כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת, חייב. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, חייב, מפני שהוא כמתקן מלאכה:

פרק יב – משנה ב

החורש כל שהוא, המנכש והמקורסם והמזרד כל שהוא, חייב. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהן, אם להסק, כדי לבשל ביצה קלה. המלקט עשבים, אם לתקן, כל שהוא, אם לבהמה, כמלא פי הגדי:

פרק יב – משנה ג

הכותב שתי אותיות, בין בימינו בין בשמאלו, בין משם אחד בין משני שמות, בין משני סמניות, בכל לשון, חייב. אמר רבי יוסי, לא חייבו שתי אותיות אלא משום רשם, שכתב היו כותבין על קרשי המשכן, לידע איזו בן זוגו. אמר רבי, מצינו שם קטן משם גדול, שם משמעון ושמואל, נח מנחור, דן מדניאל, גד מגדיאל:

פרק יב – משנה ד

הכותב שתי אותיות בהעלים אחד, חייב. כתב בדיו, בסם, בסקרא, בקומוס ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא רשם, על שני כתלי זויות ועל שני לוחי פנקס, והן נהגין זה עם זה, חייב. הכותב על בשרו, חייב. המסיר על בשרו, רבי אליעזר מחייב חטאת, ורבי יהושע פוטר:

פרק יב – משנה ה

כִּתְבַּב בְּמִשְׁקִין, בְּמֵי פְרוֹת, בְּאַבְק וְדָרְכִים, בְּאַבְק הַסּוּפָרִים, וּבְכָל דְּבַר שְׂאִינוֹ
מִתְקִים, פֶּטוּר. לְאַחַר יְדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמִרְפָּקוֹ, כִּתְבַּב אוֹת אַחַת סְמוּךְ לְכִתְבַּב,
וְכִתְבַּב עַל גִּבִּי כִתְבַּב, נִתְכַּוֵּן לְכִתְבַּב חֵי"ת וְכִתְבַּב שְׁנֵי זי"גִין, אֶחָד בְּאַרְץ וְאֶחָד בְּקוֹרָה,
כִּתְבַּב עַל שְׁנֵי כְתָלֵי הַבַּיִת, עַל שְׁנֵי דְפֵי פִנְקָס וְאֵין נִהְגִּין זֶה עִם זֶה, פֶּטוּר. כִּתְבַּב
אוֹת אַחַת נוֹטְרִיקוֹן, רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן בְּתִירָא מְחַיֵּב, וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

פרק יב – משנה ו

הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּשְׁנֵי הָעֲלָמוֹת, אַחַת שְׁחָרִית וְאַחַת בֵּין הָעֶרְבִים, רֶבֶן
גְּמַלְיָאֵל מְחַיֵּב, וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

פרק יג – משנה א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הָאוֹרֵג שְׁלִשָּׁה חוּטִין בְּתַחֲלָה וְאַחַת עַל הָאָרֶץ, חַיֵּב. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים, בֵּין בְּתַחֲלָה בֵּין בְּסוֹף, שְׁעוּרוֹ שְׁנֵי חוּטִין:

פרק יג – משנה ב

הַעוֹשֶׂה שְׁנֵי בְתֵי גִירִין בְּגִירִין, בְּקָרוֹס, בְּנֶפֶה, בְּכַבְרָה וּבִסֵּל, חַיֵּב. וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי
תְּפִירוֹת, וְהַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפֵּר שְׁתֵּי תְּפִירוֹת:

פרק יג – משנה ג

הקורע בחמתו ועל מתו, וכל המקללקו, פטורין. והמקללק על מנת לתקן, שעורו כמתקן:

פרק יג – משנה ד

שעור המלבן והמנפץ והצובע והטווה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט:

פרק יג – משנה ה

רבי יהודה אומר, הצד צפור למגדל וצבי לבית, חייב. וחכמים אומרים, צפור למגדל, וצבי לבית ולחצר ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הביבין שוין. זה הכלל, מחסר צידה, פטור, ושאינו מחסר צידה, חייב:

פרק יג – משנה ו

צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו, חייב. ונעלו שנים, פטורין. לא יכל אחד לנעל ונעלו שנים, חייבין. ורבי שמעון פוטר:

פרק יג – משנה ז

יֵשֶׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִלְּאָהוּ, יֵשֶׁב הַשֵּׁנִי וּמִלְּאָהוּ, הַשֵּׁנִי חַיֵּב. יֵשֶׁב הָרִאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח וּמִלְּאָהוּ, וּבֹא הַשֵּׁנִי וְיֵשֶׁב בְּצִדּוֹ, אִף עַל פִּי שְׁעֵמֶד הָרִאשׁוֹן וְהֵלֵךְ לוֹ, הָרִאשׁוֹן חַיֵּב וְהַשֵּׁנִי פֶטוּר. הָא לְמָה זֶה דּוּמָה, לְנוֹעַל אֶת בֵּיתוֹ לְשִׁמְרוֹ וְנִמְצָא צָבִי שְׁמוֹר בְּתוֹכוֹ:

פרק יד – משנה א

שְׁמִנָּה שְׂרָצִים הָאֲמוּרִים בַּתּוֹרָה, הַצֵּדָן וְהַחוּבֵל בֶּהֶן, חַיֵּב. וְשָׂאֵר שְׂקָצִים וְדַמָּשִׁים, הַחוּבֵל בֶּהֶן פֶּטוּר, הַצֵּדָן לְצָרָה, חַיֵּב, שְׁלֹא לְצָרָה, פֶּטוּר. חֲזִיה וְעוֹף שְׁבָרָשׁוֹתוֹ, הַצֵּדָן פֶּטוּר, וְהַחוּבֵל בֶּהֶן חַיֵּב:

פרק יד – משנה ב

אֵין עוֹשִׂין הִילְמִי בְּשִׁבְתָּ, אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא אֶת מִי הַמֵּלֵחַ וְטוֹבֵל בֶּהֶן פֶּתוֹ וְנוֹתֵן לְתוֹף הַתְּבַשִּׁיל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא הוּא הִילְמִי, בֵּין מַרְבֵּה וּבֵין מַעֲט. וְאֵלּוּ הֵן מִי מֵלֵחַ הַמִּתְרִין, נוֹתֵן שָׁמֶן בַּתְּחִלָּה לְתוֹף הַמַּיִם אוֹ לְתוֹף הַמֵּלֵחַ:

פרק יד – משנה ג

אֵין אוֹכְלִין אֶזוּב יוֹן בְּשִׁבְתָּ, לְפִי שְׂאֵינוּ מֵאֲכָל בְּרִיאִים, אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֶזֶר וְשׁוֹתָה אֶבּוּב רוּעָה. כָּל הָאֲכָלִין אוֹכֵל אָדָם לְרִפּוּאָה, וְכָל הַמַּשְׁקִין שׁוֹתָה, חוּץ מִמֵּי דָקְלִים וְכוֹס עֶקְרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן לְיְרוּקָה. אֲבָל שׁוֹתָה הוּא מִי דָקְלִים לְצִמָּאוֹ, וְסוּף שָׁמֶן עֶקְרִין שְׁלֹא לְרִפּוּאָה:

פרק יד – משנה ד

החושש בנשניו, לא יגמע בָּהֶן אֶת הַחֶמֶץ, אֲבָל מְטִיבֵל הוּא כְּדָרְכוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא. הַחֹשֶׁשׁ בְּמִתְנָיו, לֹא יִסּוּף יֵין וְחֶמֶץ, אֲבָל סֵךְ הוּא אֶת הַשָּׁמֶן, וְלֹא שָׁמֶן וָרֵד. בְּנֵי מַלְכִּים סָכִין שָׁמֶן וָרֵד עַל מִכּוֹתֵיהֶן, שָׂכֹן וְדָרְכָם לְסוּף בַּחֲלֵי. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִּים הֵם:

פרק טו – משנה א

אֵלּוּ קְשָׁרִים שְׁחִיבִין עָלֵיהֶן, קְשָׁר הַגִּמְלִין וְקְשָׁר הַסַּפְּנִין. וְכַשֵּׁם שֶׁהוּא חִיב עַל קְשׁוּרָן כִּי הוּא חִיב עַל הַתָּרֵן. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, כָּל קְשָׁר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַתִּירוֹ בְּאַחַת מִיָּדָיו, אֵין חִיבִין עָלָיו:

פרק טו – משנה ב

יֵשׁ לָהֶם קְשָׁרִים שְׂאִין חִיבִין עָלֵיהֶן כְּקְשָׁר הַגִּמְלִין וְכְקְשָׁר הַסַּפְּנִין. קוֹשֶׁרֶת אִשָּׁה מִפֶּתַח חֲלוּקָה, וְחוּטֵי סִבְכָּה וְשֵׁל פְּסִיקָא, וְרִצּוּעוֹת מְנַעַל וְסַנְדַּל, וְנוֹדוֹת יֵין וְשָׁמֶן, וְקִידָרָה שֶׁל בֶּשֶׂר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, קוֹשֶׁרִין לִפְנֵי הַבֵּהמָה בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תִצָּא. קוֹשֶׁרִין דְּלִי בְּפִסְיקָא, אֲבָל לֹא בְּחֶבֶל. רַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. כָּלֵל אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל קְשָׁר שְׂאִינוֹ שֵׁל קִימָא, אֵין חִיבִין עָלָיו:

פרק טו – משנה ג

מקפלין את הכלים אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת. רבי ישמעאל אומר, מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת, וחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. (אבל לא של יום הכפורים בשבת). רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום הכפורים, ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

פרק טז – משנה א

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדלקה, בין שקורין בהן ושצין קורין בהן. ואף על פי שכתובים בכל לשון, טעונים גניזה. ומפני מה אין קורין בהן, מפני בטול בית המדרש. מצילין תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין, ואף על פי שיש בתוכן מעות. ולהיכן מצילין אותן, למבוי שאינו מפלש. בן בתירא אומר, אף למפלש:

פרק טז – משנה ב

מצילין מזון של סעודות, הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה. כיצד. נפלה דלקה בלילי שבת, מצילין מזון של סעודות, בשחרית, מצילין מזון שתי סעודות, במנחה, מזון סעודה אחת. רבי יוסי אומר, לעולם מצילין מזון של סעודות:

פרק טז – משנה ג

מְצִילִין סַל מִלֵּא כְּכֹרוֹת, וְאַף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מֵאָה סְעֻדוֹת, וְעֵגוּל שֶׁל דְּבִלָּה, וְחִבִּית שֶׁל יֵין. וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם, בָּאוּ וְהִצִּילוּ לָכֶם. וְאַם הָיוּ פְּקָחִין, עוֹשִׂין עִמּוֹ חֶשְׁבֹּן אַחֵר הַשַּׁבָּת. לְהִיכֵן מְצִילִין אוֹתָן, לְחֹצֵר הַמַּעֲרָבֶת. בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, אֵף לְשֹׂאֵינָהּ מַעֲרָבֶת:

פרק טז – משנה ד

וְלִשְׁם מוֹצִיא כָּל כְּלֵי תַשְׁמִישׁוֹ, וְלוֹבֵשׁ כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל לְלָבֵשׁ, וְעוֹטֵף כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל לְעֻטֵּף. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שְׂמֹנֶה עָשָׂר כְּלִים. וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא, וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם, בָּאוּ וְהִצִּילוּ עִמִּי:

פרק טז – משנה ה

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס אוֹמֵר, פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁל גָּדִי עַל גְּבִי שְׂדֵה תְּבֵה וּמִגְדֵּל שְׂאֵחֻז בֵּהֶן אֶת הָאוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַרֵּף. וְעוֹשִׂין מְחֻצָּה בְּכָל הַכְּלִים, בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים, בְּשִׁבְלִי שֶׁלֹּא תַעֲבֹר הַדִּלְקָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכָלִי חֶרֶס חֲדָשִׁים מְלֵאִין מַיִם, לְפִי שֶׁאֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר וְהֵן מְתַבַּקְעִין וּמַכְבִּין אֶת הַדִּלְקָה:

פרק טז – משנה ו

נִכְרִי שֶׁבֵּא לְכַבּוֹת, אֵין אוֹמְרִים לוֹ כִּבֵּה וְאַל תִּכְבֶּה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין שְׁבִיתָתוֹ עָלֶיהֶן, אֲבָל קוֹטֵן שֶׁבֵּא לְכַבּוֹת, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁשְׁבִיתָתוֹ עָלֶיהֶן:

פרק טז – משנה ז

כופין קערה על גבי הַנֵּר בַּשָּׁבִיל שֶׁלֹּא תֵּאָחֵז בַּקֹּרֶה, וְעַל צוֹאָה שֶׁל קֶטֶן, וְעַל עֶקֶרֶב שֶׁלֹּא תִשָּׂא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בָּא לְפָנַי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי בַּעֲרַב, וְאָמַר, חוֹשְׁשֵׁנִי לוֹ מִחֻטָּאת:

פרק טז – משנה ח

נִכְרִי שֶׁהִדְלִיק אֶת הַנֵּר, מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאֹרֹו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בַּשָּׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. מִלֹּא מִיָּם לְהַשְׁקוֹת בְּהִמָּתוֹ, מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בַּשָּׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. עֲשֶׂה גוֹי כְּכֶשׁ לֵירֵד בּוֹ, יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בַּשָּׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְזִקְנִים שֶׁהָיוּ בָּאִין בְּסַפִּינָה, וְעֲשֶׂה גוֹי כְּכֶשׁ לֵירֵד בּוֹ, וְיֵרְדוּ בּוֹ רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְזִקְנִים:

פרק יז – משנה א

כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין בַּשַּׁבָּת וְלִתְּוִתֵיהֶן עֲמֵהֶן, אֵף עַל פִּי שְׁנֵת־פָּרְקוֹ בַּשַּׁבָּת. שְׂאִינָן דּוֹמִין לְלִתּוֹת הַבַּיִת, לְפִי שְׂאִינָן מִן הַמוֹכֵן:

פרק יז – משנה ב

נוֹטֵל אָדָם קֶרֶס לְפָצֵעַ בּוֹ אֶת הָאֲגוּזִים, וְקֹרֵדִים לְחִתּוֹף אֶת הַדְּבִלָה. מִגֵּרָה, לְגִירָה בֵּה אֶת הַגְּבִינָה. מִגֵּרָפָה, לְגִרָף בֵּה אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת. אֶת הַרְחַת וְאֶת הַמְּזִלָּה, לְתֵת עָלָיו לְקֶטֶן. אֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכַּרְכָּר, לְתַחֵב בּוֹ. מִחֻט שֶׁל יָד, לְטַל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ, וְשֶׁל סִקָּאִים, לְפַתּוֹחַ בּוֹ אֶת הַדֶּלֶת:

פרק יז – משנה ג

קנה של זיתים, אם יש קשר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה.
בין כף ובין כף, נטל בשבת:

פרק יז – משנה ד

רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרשה. כל
הכלים נטלין לצרף ושלל לצרף. רבי נחמיה אומר, אין נטלין אלא לצרף:

פרק יז – משנה ה

כל הכלים הנטלין בשבת, שבריהן נטלין עמהן, ובלבד שיהיו עושין מעין
מלאכה. שברי ערבה, לכסות בהן את פי החבית. שברי זכוכית, לכסות בהן את
פי הפך. רבי יהודה אומר, ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה. שברי ערבה, לצוק
לתוכן מקפה. ושל זכוכית לצוק לתוכן שמן:

פרק יז – משנה ו

האבן שבקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה. ואם לאו, אין
ממלאין בה. זמורה שהיא קשורה בטפח, ממלאין בה בשבת:

פרק יז – משנה ז

פקק החלון, רבי אליעזר אומר, בזמן שהוא קשור ותלוי, פוקקין בו, ואם לאו,
אין פוקקין בו. וחכמים אומרים, בין כף ובין כף פוקקין בו:

פרק יז – משנה ח

כָּל כְּסוּיֵי הַכֵּלִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נִטְלִים בְּשַׁבָּת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּנִים. בְּכִסּוּי קֶרֶקַע, אֲבָל בְּכִסּוּי הַכֵּלִים, בֵּין כָּף וּבֵין כָּף נִטְלִים בְּשַׁבָּת:

פרק יח – משנה א

מִפְּנֵין אֶפְלוּ אַרְבַּע וְחֲמִשׁ קָפוֹת שֶׁל תֵּכֶן וְשֶׁל תְּבוּאָה מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בְּטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ, אֲבָל לֹא אֶת הָאוֹצָר. מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה, וְדַמְאִי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַתְּרֻמוֹס הַיָּבֵשׁ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל לְעֻגִּיִּים. אֲבָל לֹא אֶת הַטָּבֵל, וְלֹא מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְלֹא אֶת הַלּוּף, וְלֹא הַחֲרָדֵל. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מִתִּיר בְּלוּף, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל עוֹרְבִין:

פרק יח – משנה ב

חֲבִילֵי קֶשׁ וְחֲבִילֵי עֲצִים וְחֲבִילֵי זֵרִידִים, אִם הִתְקִינּוּ לְמֵאָכֵל בְּהֶמָּה, מְטַלְטְלִין אוֹתָן. וְאִם לֹא, אֵין מְטַלְטְלִין אוֹתָן. כּוֹפִין אֶת הַסֵּל לְפָנֵי הָאֶפְרוֹחִים, כְּדֵי שֶׁיַּעֲלוּ וַיֵּרְדּוּ. תִּרְנַגְלַת שֶׁבִּרְחָה, דְּיוֹחִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתִּכָּנַס. מְדַדִּין עֲגָלִין וְסִיחִין בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים. אִשָּׁה מְדַדָּה אֶת בָּנָהּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתִי, בְּזִמְנָן שֶׁהוּא נוֹטֵל אַחַת וּמִנִּיחָה אַחַת, אֲבָל אִם הָיָה גוֹרֵר, אֲסוּר:

פרק יח – משנה ג

אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקורין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט – משנה א

רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובספנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר, כורתין עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

פרק יט – משנה ב

עושין כל צרכי מילה בשבת, מוהל, ופורעין, ומוצצין, ונותנין עליה אספלגית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, ינתן זה בעצמו וזה בעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כורך עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כורך על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת:

פרק יט – משנה ג

מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזלפין עליו ביד, אבל לא בכלי. רבי אלעזר בן עזריה אומר, מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת, שנאמר (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. ספק ואנדרוגינוס אין מחללין עליו את השבת, ורבי יהודה מתיר באנדרוגינוס:

פרק יט – משנה ד

מי שהיו לו שתי תינוקות, אחד למול אחד השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחד השבת בשבת, חייב. אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, רבי אליעזר מחייב חטאת, ורבי יהושע פוטר:

פרק יט – משנה ה

קטן נמול לשמנה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר. הא כיצד. כדרךכו, לשמנה. נולד לבין השמשות, נמול לתשעה. בין השמשות של ערב שבת, נמול לעשרה. יום טוב לאחר השבת, נמול לאחד עשר. שני ימים טובים של ראש השנה, נמול לשנים עשר. קטן החולה, אין מזהלין אותו עד שיבריא:

פרק יט – משנה ו

אלו הן ציצין המעכבין את המילה, בשר החופה את רב העטרה. ואינו אוכל בפתומה. ואם היה בעל בשר, מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה, כאלו לא מל:

פרק כ – משנה א

רבי אליעזר אומר, תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת. וחכמים אומרים, אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב:

פרק כ – משנה ב

נותנין מים על גבי השמרים בשביל שיצלו, ומסננין את היין בסודרין ובכפיפה מצרית, ונותנין ביצה במסננת של חרדל, ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת, בכוס, ביום טוב, בלגין, ובמועד, בחבית. רבי צדוק אומר, הכל לפי האורחין:

פרק כ – משנה ג

אין שורין את החלתית בפושרין, אבל נותן לתוך החמץ. ואין שורין את הפרשיגין ולא שפין אותן, אבל נותן לתוך הכברה או לתוך הכלכלה. אין כוברים את התבן בכברה, ולא יתנונו על גבי מקום גבוה בשביל שירד המץ, אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס:

פרק כ – משנה ד

גורפין מלפני הפטם, ומסלקין לצדדין מפני הרעי, דברי רבי דוסא. וחכמים אוסרין. נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת:

פרק כ – משנה ה

הקש שעל גבי המטה, לא ינענעו בידו, אלא מנענעו בגופו. ואם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו כר או סדין, מנענעו בידו. מכבש של בעלי בתים, מתירין, אבל לא כובשין. ושל כובסין, לא יגע בו. רבי יהודה אומר, אם היה מתר מערב שבת, מתיר את כלו ושומטו:

פרק כא – משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה:

פרק כא – משנה ב

האבן שעל פי החבית, מטה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביה ומטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

פרק כא – משנה ג

בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מכזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. וחכמים אומרים בין כך ובין כך, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה:

פרק כב – משנה א

חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר:

פרק כב – משנה ב

כל נשפא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוליס האספגין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

פרק כב – משנה ג

שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית לְאָכַל הַיִּמְנָה גְּרוּגְרוֹת, וּבִלְבָּד שְׁלֹא יתְכַוֵּן לַעֲשׂוֹת כְּלִי.
וְאִין נוֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים מַתִּירִין. וְלֹא יִקְבְּנָה
מִצָּדָה. וְאִם הִיָּתָה נְקוּבָה, לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שַׁעוּהָ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחָ. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, מַעֲשֵׂה בָּא לְפָנַי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי בַּעֲרַב, וְאָמַר, חוֹשֵׁשׁנִי לוֹ מִחֲטָאֵת:

פרק כב – משנה ד

נוֹתְנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשָׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמור, וְאֶת הַמַּיִם הַיְּפִים בְּרַעִים בְּשָׁבִיל
שְׂיָצָנוּ, וְאֶת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה בְּשָׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁשָּׁנְאוּ כָּלִי בַּדֶּרֶךְ בְּמַיִם, מִהֵלֶךְ בֵּהֶן
וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ. הִגִּיעַ לְחֹצֵר הַחֲצוֹנָה, שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה, אָבֵל לֹא כְּנֹגֵד הָעָם:

פרק כב – משנה ה

הַרוֹחֵץ בְּמֵי מַעְרָה וּבְמֵי טְבָרְיָא וְנִסְתַּפֵּג, אֶפְלוּ בַּעֲשֹׂר אֱלוֹנוֹטִיאוֹת, לֹא יִבִּיֵּאם
בִּידוֹ. אָבֵל עֲשֵׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֱלוֹנוֹטִית אַחַת פְּנִיָּהֶם יְדִיָּהֶם וְרַגְלֵיהֶם,
וּמִבִּיֵּאִין אוֹתָהּ בִּידָן:

פרק כב – משנה ו

סָכִין וּמִמְשָׁמִשִּׁין בְּבָנֵי מַעֲזִים, אָבֵל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגַּדְּדִין. אִין יוֹרְדִין
לְקוֹרְדִימָה, וְאִין עוֹשִׂין אֶפְקָטוּזִין, וְאִין מַעֲצָבִין אֶת הַקֶּטֶן, וְאִין מַחְזִירִין אֶת
הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יְדוֹ וְרַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנֵן, אָבֵל רוֹחֵץ הוּא כְּדָרְכוֹ, וְאִם
נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג – משנה א

שואל אדם מחברו כִּידֵי יֵין וכִידֵי שֶׁמֶן, וּבִלְבָד שֶׁלֹא יֹאמַר לוֹ הֲלוֹנִי, וְכֵן הָאִשָּׁה
מִחֲבֶרְתָּהּ בְּכָרוֹת. וְאִם אֵינוּ מֵאֲמִינוּ, מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבֹן לְאַחֵר
שַׁבָּת. וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שָׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת
פֶּסְחוֹ, וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבֹן לְאַחֵר יוֹם טוֹב:

פרק כג – משנה ב

מוֹנֶה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו מִפִּיּוֹ, אֲבָל לֹא מִן הַכֶּתֶב. וּמִפִּיס עִם בְּנָיו
וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחַן, וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מִנָּה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קִטְנָה,
מִשּׁוּם קִבְיָא. וּמִטִּילִין חֲלָשִׁים עַל הַקִּדָּשִׁים בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל לֹא עַל הַמְּנוֹת:

פרק כג – משנה ג

לֹא יִשְׁכַּח אָדָם פּוּעָלִים בְּשַׁבָּת, וְלֹא יֹאמַר אָדָם לְחֲבֵרוֹ לְשַׁכַּח לוֹ פּוּעָלִים. אֵין
מִחֲשִׁיכִין עַל הַתַּחֲוִים לְשַׁכַּח פּוּעָלִים וּלְהַבִּיא פִּירוֹת, אֲבָל מִחֲשִׁיךְ הוּא לְשֹׁמֵר,
וּמִבִּיא פִּירוֹת בִּידּוֹ. כָּלֵל אָמַר אָבֹא שְׂאוּל, כָּל שְׂאֲנִי זָכָאִי בְּאַמִּירְתּוֹ, רִשְׁאִי אֲנִי
לְהַחֲשִׁיךְ עָלָיו:

פרק כג – משנה ד

מחשיכין על התחום לפקח על עסקי כלה, ועל עסקי המת להביא לו ארון ותכריכין. גוי נהביא חלילין בשבת, לא יספד בהן ישראל, אלא אם כן באו במקום קרוב. עשו לו ארון וחפרו לו קבר, יקבר בו ישראל, ואם בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית:

פרק כג – משנה ה

עושין כל צרכי המת, סכין ומדיחין אותו, ובלבד שלא יזיזו בו אבר. שומטין את הכר מתחתיו ומטילין אותו על החל בשביל שימתינן. קושרים את הלחי, לא שיעלה, אלא שלא יוסיף. וכן קורה שנשברה, סומכין אותה בספסל או בארכות המטה, לא שתעלה, אלא שלא תוסיף. אין מעמצין את המת בשבת, ולא בחל עם יציאת נפש. והמעמץ עם יציאת נפש, הרי זה שופך דמים:

פרק כד – משנה א

מי שהחשיך בדרך, נותן כיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי, מניחו על הסמור. הגיע לחצר החיצונה, נוטל את הכלים הנטלין בשבת, ושאנין נטלין בשבת, מתיר את החבליים, והשקין נופלין מאליהם:

פרק כד – משנה ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסים את הכפין, אבל לא את הזרין. אין מרסקין לא את השחת ולא את החרובין לפני בהמה, בין דקה בין גסה. רבי יהודה מתיר בחרובין לדקה:

פרק כד – משנה ג

אין אוכסין את הנמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין. ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין. ומהלקטין לתרגולין. ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים. ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשבה, אבל נותנין לפני אונים ותרגולים ולפני יוני הרדסיות:

פרק כד – משנה ד

מתתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים. רבי יהודה אומר, אם לא היתה נבלה מערב שבת, אסורה, לפי שאינה מן המוכן:

פרק כד – משנה ה

מפירין גדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקוה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפית, וקשרו את המקדה בגמי, לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדברייהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

Time4Torah is a member of the Jewish Futures family of organisations